

De Ster

*De Tabernakel te Salt Lake City
met het beroemde koor.*

Augustus 1952

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

52e JAARGANG - No. 8

INHOUD:

	Blz.
Van twee brieven, door Don H. van Dam	214
De „volkomen” mens, door President David O. McKay	216
Zelfrechtvaardiging, door Richard L. Evans	218
De slachting bij Haun's Mill, door Amanda Smith	219
De Streken van Satan, door Apostel John A. Widtsoe	225
Bekering, door Apostel John A. Widtsoe	227
Stilt tabak de zenuwen? de Wetenschap zegt: Neen! door Asabel D. Woodruff	229
Onze vrije wil	232
Gebeurtenissen in de Zending	233
Aankomst en Vertrek	235
Visueel Zendingswerk	239

Redacteur: **DON H. VAN DAM**, President der Nederlandse Zending

1e Assistent: **A. D. JONGKEES**

2e Assistent: **Mevrouw A. C. OKKER-HIEMSTRA**

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADRIJK VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

VAN TWEE BRIEVEN

Zuster van Dam en ik ontvingen van President David O. McKay een brief, waarin hij zijn welgemeende dank en waardering uitsprak voor het hartelijk welkom hem, Zuster McKay en zijn zoon en schoondochter bereid door de leden en zendelingen in Nederland. Ik haal het volgende uit de slotparagraaf van zijn brief hier aan:

„Voor uw hartelijke begroeting, uw van ganser harte verleende gastvrijheid, uw vriendelijke en liefderijke zorg betreffende ons welzijn en comfort, voor uw beminlijke zorg bij het verpakken en verzenden van de herinneringsgeschenken naar Salt Lake City — voor al deze en vele andere bewijzen van trouw en goede wil, zeggen wij u opnieuw dank; God zegene u. Wees zo goed en breng onze groeten en genegenheid over aan alle zendelingen en heiligen in de Nederlandse Zending.”

Toen zij de Zaterdagavond van de 26ste Juli het station binnenreden, waren zij zeer verwonderd een menigte van circa 1500 vrienden te zien, die hen opwachtten. Daar waren aanwezig, gekleed in nationaal costuum, vertegenwoordigers van elk der Europese naties die bezocht waren: Oostenrijk, België, Cjecho-Slowakije, Denemarken, Engeland, Finland, Frankrijk, Duitsland, Holland, Noorwegen, Schotland, Zweden, Zwitserland en Wales. Wanneer elk der ver-

tegenwoordigers langs hen ging, schonk deze hun een rode roos op lange steel, waaraan een kaartje was bevestigd met, keurig gegraveerd, „Welkom thuis” en door de vertegenwoordigde natie ondertekend.

Hier volgt nog een aanhaling uit zijn brief: „Wanneer wij ons op deze dag bezinnen en op het aan gebeurtenissen zo rijke Europese bezoek terugzien, rijk ook aan informaties en geschiedenismakende voorvallen, zijn onze harten waarlijk vervuld van dankbaarheid voor de vele zegeningen en de tussenkomst van de Voorzienigheid.”

Enige dagen na de ontvangst van deze brief van onze geliefde President, ontving ik er nog een van het Eerste Presidentschap, waaruit ik het volgende gaarne wil aanhalen:

De wenselijkheid om de zegeningen, welke in het Huis des Heren worden gegeven, ook de getrouwe leden van de Kerk in de Europese zendingen deelachtig te doen worden, heeft sedert enige tijd de gebiedsvolle aandacht van het Eerste Presidentschap der Kerk.

In overeenstemming met deze overweging is het ons een grote vreugde u te kunnen mededelen, dat op 17 April 1952 in de gewone wekelijkse vergadering van het Eerste Presidentschap en de Raad der Twaalven, op aanbeveling van het Eerste Presidentschap, eenparig werd besloten om een geschikte plaats te kiezen

waarop de eerste tempel in Europa zal worden gebouwd.

In de lijn van deze actie koos President McKay, gedurende zijn onlangs ondernomen rondreis door tien Europese zendingen, een plaats te Bern, Zwitserland, welke bijzondere voordelen voor de bouw van een tempel des Allerhoogsten schijnt te bieden. Wij hopen zeer, dat de oprichting van dit belangrijke gebouw zonder onnodig uitstel kan plaats hebben.

Wij hier in Holland zijn zeer dankbaar voor het bezoek, dat onze profeet onlangs heeft gebracht en voor de zegeningen, die

de onze zullen zijn, wanneer wij de geboden des Heren getrouwelijk nakomen. De mogelijkheid naar een tempel te gaan zonder naar Amerika te moeten emigreren, moet ons wel tot hernieuwde activiteit inspireren en tot het verlangen ons leven zo te leven, dat de vreugde en de vrede, die op de gehoorzaamheid aan het Evangelie volgen, onze zielen zullen vervullen. Laat uw licht voor de mensen zo schijnen, dat zij uw goede werken kunnen zien en onze Vader in de Hemel zullen verheerlijken.

Don H. van Dam.

Sommigen zijn trots op hun voorouders maar vergeten daarbij, dat het nageslacht ook graag trots op zijn voorouders zou willen zijn.

(ANONYMUS)

Eötvös:

Wij kunnen zonder enige vreugde leven, maar niet zonder enige hoop.

Ch. Dollfus:

Gerbewijzen zijn als stelten, die ons opheffen zonder ons groter te maken.

DE „VOLKOMEN” MENS

door President David O. McKay

*

In Shakespeare's Othello worden deze woorden geuit door Iago:

„Wie mijn beurs steelt, steelt een lor; 't is iets, niets;

„Het was het mijne, het is het zijne,

„en is de slaaf geweest van duizenden.

„Maar hij, die mij mijn goede naam ontsteelt,

„berooft me van iets, dat hem niet rijker,

„mij wel arm maakt, inderdaad.

(Othello, Acte III, tafr. 3).

Dit geeft in zeker opzicht de betrekkelijke belangrijkheid weer van de uiterlijke en tastbare dingen en het wezen van de innerlijke waarden. Wanneer we innerlijk waar zijn, wanneer we standvastig blijven in onkreukbaarheid, zijn we rijk in de ogen van God, Die tot in het hart doorkijkt en hiernaar oordeelt. Het waarachtige innerlijke leven is grotendeels de maatstaf van wat we zijn. Maar we zijn tweevoudige wezens; ons lichaam, het buitenste deel van de tempel, als men het zo wil noemen; en de geest binnenin, het ware leven. We kunnen het belang van het volledige beeld niet voorbijzien, zoals het door de Apostel Paulus werd voorgesteld (sprekende over de Kerk) in het twaalfde hoofdstuk van Corinthiërs:

„Want ook het lichaam is niet één „lid, maar vele leden . . . en het „oog kan niet zeggen tot de hand: „Ik heb u niet van node, of weder- „om het hoofd tot de voeten: Ik „heb u niet van node.” (I Cor. 12 : 14, 21).

Ik houd van deze gelijkenis, omdat 't de belangrijkheid weergeeft van de innerlijke en uiterlijke „volkomenheid”. De gezonde mens, die zijn lichaam goed verzorgt, bezit kracht en vitaliteit, zijn tempel is een geschikte plaats voor zijn geest om in te huizen.

Er zijn vele dingen, die de levenskracht van het lichaam aantasten. Wij zijn blootgesteld aan ziekte, die misschien in het éne orgaan begint, welke dan, nadat het verzwakt is, weer andere organen aantast en verzwakt, met als gevolg, dat het lichaam voor de aanval bezwijkt. Op deze wijze beroven lichamelijke kwalen ons van de volle uitoefening van onze vermogens en onze voorrechten en soms van het leven zelf. Het is daarom noodzakelijk, dat we onze fysieke lichamen goed verzorgen, en dat we de wetten voor lichamelijke gezondheid en geluk in acht nemen.

Hier volgt een speciale zienswijze van Edward Everett Hale, die zijn inzichten weergeeft omtrent enige van de lichamelijke factoren van het leven, ongeveer een halve eeuw geleden geschreven:

„Het gevaar van deze eeuw is „lichamelijke verwording. Dit ge- „vaar is buitengewoon dreigend „met betrekking tot hen, die in „onze grote steden wonen. Alle „levensomstandigheden in de mo- „derne Amerikaanse stad begun- „stigen dit gevaar; weelde of het „overvloedig aanwezig zijn van de „middelen, die de verlangens van „de mensen kunnen bevredigen,

„vormt de grote aansporing in „ons huidige leven en door deze „koortsachtige prikkel strijden „grote aantallen mannen en vrouwen, volkomen onverschillig voor „de behoeften en eisen van het „lichaam, in het grote conflict en „gaan tenslotte ten onder als „slachtoffers van de onveranderlijke natuurwet . . .

„Er is een grote natuurlijke waarheid, universeel bewezen, met betrekking tot de verschillende vormen van levend organisme en „deze is, dat wanneer alle functies „van het lichaam eendrachtig te „zamenwerken . . . er een normaal, „sterk, gezond organisme wordt „gevonden, dat in staat is onder „voorwaarden te leven, welke de „snelle ontbinding zou betekenen „van een organisme, waar de „natuurlijke functies waren gestoord.“

Maar hoewel het gevaar van lichamelijke verwording groot is, is toch het gevaar van geestelijke verwording nog groter. Het gevaar van deze eeuw is geestelijke onverschilligheid. Zoals het lichaam zonlicht, goed voedsel, behoorlijke beweging en rust nodig heeft, zo heeft de geest van de mens het zonlicht van de Heilige Geest nodig; behoorlijke beweging van de geestelijke functies; het vermijden van kwaden, die de geestelijke gezondheid aantasten en welke een meer verwoestende uitwerking hebben, dan de verschrikkelijke ziekten, die het lichaam aantasten. Lichamelijke ziekten kunnen de levensuitingen van het lichaam doen ophouden, maar de geest leeft dan nog steeds. Maar wanneer een ziekte van de geest overwint, gaat het leven eeuwigdurend achteruit.

Wanneer mensen ziek van geest worden, geven zij niet veel meer

om godsdienst. Zij denken dat het voor hen niet nodig is in hun geestelijke behoeften te voorzien. Ontevreden met zichzelf, geven zij af op hen, die het waarachtige leven van de geest genieten. Waarom? Omdat zij niet weten wat een werkelijk geestelijk leven is. Zij bezwijken aan de ziekten, die de geest aantasten.

Ik heb hier op het oog jonge mensen, die in verkeerd soort gezelschap geraken en die hun tijd op een lichtzinnige en verkwistende wijze doorbrengen en die zichzelf van de dingen van de geest terugtrekken en op deze manier hun zielen openen voor een ziekte, welke noodlottiger is dan een verterende koorts. Zij worden besmet door de kwaadaardige kiemen van geestelijke ziekte. Deze toestand weerhoudt hen de quorum vergaderingen, de Zondagsschool en andere kerkbijeenkomsten bij te wonen. Zij verliezen de morele kracht naar deze plaatsen te gaan voor geestelijk zonlicht en voor de gezonde beoefening van de geest.

Er zijn nog andere uitingen van geestelijke vergiftiging: De mens, die zijn broeder haat, heeft in zijn geest een ziekte, die zijn hele geestelijke leven zal aantasten. De mens, die zijn naaste bedriegt (het komt er niet op aan, of iemand anders dit weet of niet) verzwakt zijn geestelijke gesteldheid. Oneerlijkheid is een geestelijke ziekte. De man die steelt, stelt zijn ziel open voor datgene, dat hem zal verhinderen uit te groeien tot de volmaakte figuur van Christus. De mens, die op enige wijze faalt in het naleven van dat, wat God en geweten hem als rechtvaardig voorhouden, verzwakt zijn geestesleven, met andere woorden, ontzegt zichzelf het zonlicht, waarin

zijn geestelijke natuur zal groeien. Wanneer wij van binnen waar zijn, wanneer wij rein zijn, wanneer wij oprecht zijn, is God onze steun en onze bezieler en zullen de aanvallen van buitenaf ons niet meer kunnen deren dan de leeuwen Daniël in de leeuwenkuil, toen God hem beschermde. Zij kunnen ons niet meer deren, dan het vuur de drie Hebreeuwse kinderen deed,

toen zij in de vlammen geworpen werden. Maar we zijn naar buiten slechts tot in die mate sterk, als we als individu rein en waarachtig zijn, door de waarheid te zoeken en in overeenstemming daarmee te leven; en door iedere invloed en iedere kracht te weerstaan, welke er op gericht zijn, op welke manier dan ook, het geestelijk leven te vernietigen of te belemmeren.

ZELFRECHTVAARDIGING

door Richard L. Evans.

Verkeerd doen is één ding, het goed praten een tweede. Het lijkt wel, of er niets bestaat, waarvoor de mensen zich in hun eigen ogen niet kunnen rechtvaardigen, als zij dit willen. De verduisteraar, bijvoorbeeld, zal zelden denken of toegeven, dat hij geld steelt. Hij leent alleen maar, misschien met de hoop om het weer terug te geven. En de dief zegt bij zichzelf, dat hij alleen maar datgene neemt, wat, op de één of andere redelijke manier, in ieder geval zijn deel zou zijn geweest: Misschien zegt hij, dat hij eenvoudig een som incasseert, die de gemeenschap hem schuldig is. En de zwendelaar zwendelt maar zelden. Hij gebruikt alleen zijn hersens — of hij kan bij zichzelf zeggen, dat zijn slachtoffer het geld toch niet verstandig zou hebben gebruikt. Zodoende is het mogelijk, om, door een methode van zelfbedrog, door het in slaap wieden van een aanklagend geweten, ogenschijnlijk steekhoudende verontschuldigen te vinden voor bijna iedere twijfelachtige handeling of uiting. Soms trachten mensen hun ware beweegredenen te verbergen door zichzelf voor te houden, dat *wat* zij doen, zij alléén doen om een goede reden: met andere woorden, terwijl hetgeen zij doen verkeerd kan zijn, maken zij zich zelf wijs, dat het eindoogmerk, dat zij in gedachten hebben, volkomen juist is, en dat het doel de middelen heiligt — een uiterst gevaarlijk standpunt! Bovendien is het moeilijk voor de persoon, die zichzelf steeds maar rechtvaardigt als hij iets doet, wat hij niet behoorde te doen, om zich te bekeren. In feite is bekering practisch onmogelijk, wanneer dit niet samen gaat met het willen erkennen van een fout. En verbetering is feitelijk onmogelijk zonder de wil om fouten en tekortkomingen toe te geven. Kwaad en dwaling vieren hoogtij, wanneer er neiging tot onverschilligheid bestaat en wanneer het geweten niet al te gauw spreekt. Maar misschien ontwikkelen zich het kwaad en de zonde nog het snelst in gevallen van zelfrechtvaardiging. En hoewel ze op zichzelf al erg genoeg zijn, de neiging om ze goed te praten is nog erger, want, het erkennen van ongelijk, het toegeven van een fout, hetzij in het openbaar, hetzij onder vier ogen, is een allereerste vereiste voor bekering en verbetering.

De slachting bij Haun's Mill

door *Amanda Smith.*

WIJ verkochten ons prachtig huis voor een appel en een ei en reisden de gehele zomer naar Missouri met een armelijk span en met nauwelijks genoeg om lichaam en ziel bijeen te houden. Wij kwamen in de provincie Caldwell, nabij Haun's Mill, negen wagens in getal. Twee dagen vóór wij daar kwamen, werden wij door een gewapende bende gevangen genomen, die al onze wapens en ammunitie opeiste.

Wij gaven alles over en dat wisten zij, want zij doorzochten onze wagens.

Een paar mijlen verder was Haun's Mill, waar die verschrikkelijke moordtonelen zouden plaats vinden. Mijn echtgenoot sloeg zijn tent bij een smederij op. Broeder David Evans ging met de leden van de bende een overeenkomst aan, dat zij ons geen overlast zouden aandoen.

Juist voordat de slachting begon, kwam hij aan en riep hij het gezelschap bijeen en gezamenlijk knielden zij neer in gebed. Ik zat in mijn tent. Opkijkend zag ik plotseling de bende aankomen, dezelfde die onze wapens had weggenomen. Zij kwamen als even zoveel demonen of wilde Indianen. Voor ik de deur van de smederij kon bereiken om de broeders te alarmeren, die zich in gebed hadden verenigd, vlogen de kogels al tussen hen in. Ik greep mijn twee meisjes en

ontsnapte over de molenvijver. Een zuster vluchtte met mij. Ofschoon wij vrouwen met zwakke kinderen waren, vluchtend om ons leven te redden, zonden de demonen ons de ene laag na de andere achterna om ons te doden. Ik kreeg een aantal kogels door mijn kleren, maar werd niet gewond. De zuster echter, die bij mij was, riep dat zij geraakt was. Wij hadden juist een omgevallen boom bereikt, waar ik haar overheen hielp, haar dringend aandraderend, achter de stam dekking te zoeken, terwijl ik verder vluchtte naar een laag gelegen stuk land. Toen het vuren ophield, ging ik naar de plaats van slachting terug, want daar waren mijn echtgenoot en drie zoons, van wie ik niets wist.

Toen ik terugkeerde, vond ik de zuster bewusteloos in een plas bloed, maar zij was slechts door de hand geschoten. Verderop lag Broeder McBride dood, een bejaarde, grijze soldaat uit de vrijheidsoorlog. Zijn moordenaar had hem letterlijk in stukken gehakt met een oude zeis. Zijn handen waren gespleten, toen hij deze, om genade smekend, omhoog hief. Daarna kiefde het monster zijn schedel. Het getal der martelaren was vermeerderd met een, die, in glorierijke dagen van het verleden, voor zijn land had gestreden.

Verder gaande kreeg ik een schouwspel onder de ogen, dat

voor een vrouw en moeder nog vreselijker was. Uit de smidse kwam mijn oudste zoon, zijn broertje Alma op de schouders dragend. „O, mijn Alma is dood!” riep ik in doodsangst. „Nee, moeder, dat geloof ik niet. Maar vader en Sardius zijn vermoord!”

Welk een antwoord! Mijn echtgenoot en zoon vermoord, mijn jongste zoon schijnbaar dodelijk gewond, en voor deze verschrikkelijke nacht voorbij is, zullen de moordenaars misschien terugkomen om hun werk te voltooien!

Maar schreien kon ik toen niet; mijn tranenbron was opgedroogd.

Al mijn gedachten waren bij mijn kleine jongen, die alleen door de wonderbare hulp van God kon worden gered. Het gehele heupgewricht van mijn gewond kind was weggeschoten. Vlees, heupbeen en gewricht waren weggerukt door het schot uit een geweer, dat de moordenaar met de tromp tegen de heup van de jongen had gezet. Wij legden de kleine Alma op een bed in de tent en ik onderzocht de wond. Het was een afschuwelijk gezicht en ik wist niet wat te doen. Het was intussen nacht geworden. Niemand dan een half dozijn treurende vrouwen en kinderen was in die lange, donkere nacht na het gruwelijke moordtoneel overgebleven. Achttien of negentien volwassen mannen, buiten mijn vermoorde zoon en nog een jongen van dezelfde leeftijd, waren dood of stervende; meerdere hadden zich, gewond, ergens verscholen, maar hun gekreun verraadde hun schuilplaats maar al te goed. De rest van de mannen was gevlucht. De vrouwen snikten, de kinderen schreiden luid om het verlies van vader of broeder, de honden

jankten naast hun dode meesters en het vee was zeer onrustig door de lucht van het bloed der vermoorden.

Zo bracht ik die lange, vreselijke nacht door met mijn doden en mijn gewonde; niemand dan God kon onze heelmeester zijn.

„Vader in de Hemel”, bad ik, „wat moet ik doen? Gij ziet mijn arm gewond kind en Gij kent mijn onervarenheid. O, Vader, laat mij weten wat ik moet doen!” Toen kreeg ik aanwijzingen als door een stem die tot mij sprak. De as van het vuur smeulde nog. Wij hadden de schors van een walnotenboom gebrand.

Ik kreeg de aanwijzing van die as loog te trekken, een doek daarmee nat te maken en die op de wond te leggen.

Het deed de kleine Alma pijn, maar het kind was de dood zo nabij, dat hij er weinig van bemerkte. Keer op keer maakte ik de doek met het loog nat en legde die in het gat, waar het heupgewricht had gezeten en telkens kwamen kleine stukjes vlees en beensplinters met de doek mee. De wond werd zo blank als kippenvlees. Nadat ik had gedaan, zoals mij was gezegd, bad ik opnieuw tot de Heer en opnieuw ontving ik instructies, zó duidelijk alsof een dokter naast mij stond en tegen mij sprak. Dichtbij was een iep met een gladde schors. Mij werd gezegd daarvan een pap te maken en de wond daarmee te vullen. Mijn oudste zoon verschaftte mij het verlangde, de pap werd gemaakt en de wond, die zo groot was, dat meer dan twintig centimeter verband nodig was om hem geheel te bedekken, was weldra behoorlijk verbonden. Eerst toen kon ik mijn

gevoelens lucht geven en mijn tranen de vrije loop laten.

De ganse nacht zaten wij, arme, dodelijk verschrikte vrouwen, daar met onze doden en gewonden en hoorden het kreunen van de stervenden.

Wij kropen in de duisternis over de opgehoopte lijken om te trachten hun lijden te verlichten; zo kwamen wij eens af op het geroep van een gewonde broeder, die zich ergens in een bosje had verscholen en beurden hem zo veel wij konden op. Ik weet niet meer, of hij 's morgens dood was of later genezen is.

De volgende morgen kwam Broeder Joseph Young op het toneel van de slachting. „Wat moeten wij met de doden doen?“ vroeg hij in afgrijzen en innig bedroefd. Er was geen tijd om hen te begraven, want de bende was weer op komst. Er waren ook geen mannen om graven te delven. Die waren, op drie na, die maar juist ontkomen waren, allen vermoord. Het was geen gevecht geweest, doch een slachting. „Doe iets, broeder Joseph“, zei ik tot hem, „alles is beter dan hun lichamen aan de duivels te laten, die hen hebben gedood.“ In onze nabijheid was een diepe, droge put. Daar werden de doden, negentien in getal, inderhaast heen gebracht. Een rouwdienst kon niet worden gehouden, zelfs kon men bij het „begraven“ niet de nodige plechtigheid in acht nemen. Zij, die in grote vrees de doden de laatste eer bezwezen, verkeerden in levensgevaar. Elk ogenblik verwachtten wij, dat op ons zou worden geschoten door de vijandige bende, die, naar wij dachten, ergens in hinderlaag lag om allen uit de weg te ruimen, die de

slachting van de vorige dag hadden overleefd. Zo gebeurde het, dat door de grote haast en angst de ene dode met het hoofd omhoog in de put werd geworpen, de ander met de voeten. Maar toen het de beurt van mijn zoon Sardijs was om begraven te worden, legde Broeder Joseph Young, die geholpen had hem op een plank naar de put te dragen, het lichaam neer en verklaarde dat hij de jongen niet in dat vreselijke graf kon werpen. Al de tijd, dat wij deze zomer op reis waren, had Joseph met de jongen gespeeld.

Voor een zachte natuur als die van Joseph was het te veel. Het was hem onmogelijk deze laatste daad te volbrengen. Mijn vermoorde zoon werd niet begraven. „Nu ligt mijn Sardijs onbegraven in de zon“, riep ik uit. Ik liep weg en haalde een laken, waarmee ik zijn lichaam bedekte. Zo bleef hij tot de volgende morgen liggen, waarna ik, zijn moeder, met de hulp van zijn oudste broer, hem in de put moest werpen. Daarna werden de doden met stro en aarde bedekt.

De gewonden, die genazen, waren o.a. Isaïc Laney, Nathaniël K. Knight, Mr. Yokum, twee broeders Myers, Tarlton Lewis, Mr. Haun en Mej. Mary Stedwell, die door de hand werd geschoten en daarna achter een omgevallen boom lag, waarin de bende meer dan twintig kogels had geschoten. Dat mijn jongens onder de blaasbalgen van de smidsen waren gekropen, is onder ons volk algemeen bekend. Alma's heup werd daar weggeschoten. Sardijs werd na de slachting ontdekt, toen de monsters terug kwamen om de lichamen te verminken. Willard, de

oudste, werd niet ontdekt. Een zekere Glaze, uit de provincie Carroll, plaatste zijn geweer tegen het hoofd van Sardius en schoot letterlijk het bovenstuk ervan weg, waardoor de schedel geheel geledigd werd en de hersenen en de haren in het rond en tegen de muren vlogen. Hier van zei een van de mannen, die een greintje genadiger was dan de rest: „Het was een verd..... schande die kleine jongens te doden.” „Wat kan mij het verschil verd....., gaf de ander ten antwoord, „van neten groeien luizen”.

Mijn zoon, die ontkwam, zei dat het bendelid William Mann van de voeten van mijn echtgenoot, nog voor hij dood was, een paar nieuwe laarzen trok. Van zijn schuilplaats uit zag hij, hoe de rover zijn vader door de smederij sleepte en één laars uittrok. „Je doet me pijn”, steunde mijn man. Maar de moordenaar sleepte hem terug en trok de andere laars uit. „en daar, zei mijn zoon”, viel mijn vader dood neer”.

Later liet deze William Mann in Far West de laarzen aan zijn eigen voeten zien, zeggende: „Hier is een paar laarzen, die ik uittrok vóór de verd... Mormoon ophield met schoppen.” De moordenaar Glaze pochte overal, als gold het een heldendaad, over het verbrijzelen van het hoofd van mijn jonge zoon.

Doch laat mij tot Alma terugkeren en u vertellen hoe de Heer mij hielp zijn leven te redden. Ik bracht de jongen de volgende dag naar een huis, dat op enige afstand was gelegen.

Ik verzorgde zijn heup en de Heer gaf mij aanwijzingen als tevoren. Ik werd eraan herinnerd, dat in

de koffer van mijn echtgenoot een fles balsem was. Deze balsem goot ik in de wond, aldus de pijn aanmerkelijk verzachtend. „Alma, mijn kind”, zeide ik, je gelooft, dat de Heer je heup kan genezen?” „Ja, moeder”. „Wel, de Heer kan iets maken, dat je heup kan vervangen, geloof je dat, Alma?” Denkt u, dat de Heer dat kan, moeder?” vroeg het kind in zijn eenvoud. „Ja, mijn zoon, Hij heeft mij dat alles in een visioen getoond”. Toen legde ik hem in een gemakkelijke houding voorover en zeide: „Nu moet je zo blijven liggen en je niet bewegen, dan zal de Heer een andere heup voor je maken.” Zo lag Alma vijf weken lang voorover, totdat hij geheel was genezen; buigbaar kraakbeen was in de plaats van het heupgewricht gegroeid, iets waarover de doktoren tot op deze dag verbaasd staan. De dag, dat hij weer liep, was ik het huis uitgegaan om een emmer water te putten. Ik hoorde de kinderen schreeuwen. Verschrikt snelde ik terug en binnenkomende zag ik Alma op de vloer dansen en de kinderen om hem heen, schreeuwend van verbazing en vreugde.

Dit is nu veertig jaar geleden, maar Alma is zijn gehele leven lang in het geheel niet kreupel geweest. Hij heeft lange tijd van zijn leven als zendeling gereisd, een levend wonder van God's macht.

Ik kan deze tragische geschiedenis niet besluiten zonder melding te maken van enige gebeurtenissen, die zich in de vijf weken afspeelden, terwijl ik in Missouri met mijn gewonde jongen een gevangene was en niet in staat het uitwijzingsbevel te gehoorzamen.

Alle Mormonen uit de buurt waren uit de staat gevlucht, behalve een paar families van beroofde vrouwen en kinderen, die zich in het huis van Broeder David Evans hadden verzameld en waarheen ik ook Alma had gebracht, twee mijl van de plaats van de misdaad. Wat konden wij in onze verlatenheid anders doen dan bidden? Het gebed was onze enige troost, onze Hemelse Vader onze enige toeverlaat. Niemand dan Hij kon ons redden. Op zekere dag kwam een bendelid van de molen met het bevel van de aanvoerder: „De bevelhebber zegt: als jullie vrouwen niet ophouden met dat verd..... bidden, zal hij een troep op je afsturen om jullie allemaal dood te maken!” Toch baden wij, zij het dan haastig en in angst en beven; wij durfden onze stemmen niet te doen horen. Ik kon in mijn bed bidden of in stilte, maar lang zou ik zo niet kunnen leven. Deze stilte zonder God was onverdragelijker dan de bloednacht. Ik kon het niet langer uithouden. Ik smachtte er naar weer mijn eigen stem te horen, mijn Hemelse Vader smekend. Ik sloop weg en verborg mij in een maisveld. Ik bad hardop en vurig. Toen ik het maisveld verliet, sprak een stem tot mij, zo duidelijk als ik ooit een stem hoorde. Het was geen stille, sterke indruk van de geest, maar een STEM, die een vers uit een onzer gezangen reciteerde:

That soul who on Jesus hath leaned
[for repose,
I cannot, I will not desert to its foes;
That soul, though all hell should
endeavor to shake,
I'll never, no never, no never forsake! ¹⁾

Van dat ogenblik af kende ik geen vrees meer. Ik gevoelde, dat

mij niets kon deren. Kort hierna liet de bende ons weten, dat wanneer wij de staat niet op een bepaalde dag hadden verlaten, wij gedood zouden worden.

Die dag kwam en 's avonds verschenen vijftig gewapende mannen om het vonnis te voltrekken. Ik ontmoette hen bij de deur. Zij vroegen waarom ik niet was vertrokken. Ik verzocht hun binnen te komen en hun eigen werk te bezien. Zij pakten zich in mijn kamer samen en ik toonde hun mijn gewonde jongen. Zij kwamen groep na groep binnen, tot dat zij allen de oorzaak van mijn blijven hadden gezien. Toen ontstond er tussen hen zo'n twist, dat het bijna op vechten uitliep. Tenslotte gingen zij allen weg, op twee na. „Die zijn aangewezen om ons te doden”, dacht ik.

„Mevrouw”, zei de een, „Heeft u vlees in huis?” „Neen”. Zoudt u een vet varken panklaar kunnen maken, als wij er een voor uw deur leggen?” „Dat denk ik wel”, was mijn antwoord. Toen gingen zij weg, vingen een vet varken, dat aan een pas uitgeweken broeder had behoord, doodden het, sleepten het voor mijn deur en vertrokken. Deze mannen waren gekomen ons te vermoorden, doch lieten op de drempel van onze deur een vleesoffer achter om voor hun voorname te verzoenen.

Zelfs toen mijn zoon was genezen, kon ik de staat, die thans inderdaad voor de heiligen een vloek was geworden, niet verlaten. De bende had mijn paarden gestolen en de varkens, de wagens en de tenten van de vermoorden en gevluchten. Dus ging ik naar de provincie Daviess, tien mijlen verder, naar aanvoerder

Comstock en eiste van hem mijn paarden terug. Een er van stond op het erf. Hij zei, dat ik het mocht hebben, als ik vijf dollars voor zijn onderhoud betaalde. Ik vertelde hem, dat ik geen geld had. Ik was niet bang voor de aanvoerder van de bende, want ik had de belofte van de Heer, dat mij niets zou overkomen. Doch zijn vrouw bezwoer, dat de moordenaars gek waren om de vrouwen en kinderen niet net als de mannen te doden, zeggende dat „wij een boevenpak zouden groot brengen, dat tienmaal erger was dan het eerste”.

Ik ging heen zonder de toestemming van de aanvoerder om mijn paard te nemen en zonder te betalen, maar ik ging naar het erf en nam het. Ongedeerd keerde ik in mijn huis terug. Vernemende, dat mijn andere paard bij de molen stond, ging ik er heen en eiste dit ook op. Comstock was daar. Hij gaf mij het paard en vroeg toen of ik meel had. „Nee, dat hebben wij in geen weken gehad. Toen gaf hij mij vijftig pond meel, wat vlees en vulde een kan met honig. Maar de molen en de stukken vlees, die in overvloed tegen de muren hingen, het meel en de honig en wat er verder was, dat alles behoorde aan de vermoorde en verdreven heiligen. Niettemin werd ik op deze wijze door de moordenaars zelf geholpen om de staat te verlaten. De Heer had woord ge-

houden. De ziel, die op Jezus had vertrouwd, was niet verlaten, zelfs niet in dat verschrikkelijk uur van slachting en in het infame uitwijzingsbevel in de jaren 1838/39.

Tot slot nog één incident. Boven het ruwe graf, de put, waar de negentien martelaren sliepen, waar mijn vermoorde echtgenoot en zoon rustten, hadden de Missourische bendeleden in een duivels uitgedacht plan, dat de laagste wilde niet had kunnen bedenken, een primitieve W.C. gebouwd, die zij voortdurend gebruikten, met een genoeg, die duivels hen zouden benijden, indien zij slechter en lager konden zijn dan zij.

Aldus eindigt mijn hoofdstuk over de slachting bij de molen van Haun, als een getuigenis tegen hen.

1) Die ziel, die zich aan Jezus wil geven, Laat Ik nimmer aan hen, die hem haten. Die ziel, schoon de hel hem doet beven, Zal Ik nimmer, neen nimmer verlaten!

Deze geschiedenis is uit het Engels vertaald en in de Ster opgenomen, niet uit zucht naar sensatie, doch om een fel licht te werpen op de gruwelijke vervolgingen, waaraan de leden der Kerk in de pioniersdagen dikwijls bloot stonden en om de macht van het Geloof en van het Getuigenis opnieuw in herinnering te brengen, waarmede de mannen en vrouwen van de Kerk in die dagen waren beziel, welke macht hen in staat stelde alles te verdragen en tot het einde te volharden.

A. D. J.

Mijn kinderkens, laat ons niet liefhebben met het woord, noch met de tong, maar met de daad en waarheid. 1 Joh. 3 : 18.

DE STREKEN VAN SATAN

(uit „Man and the Dragon”, door Apostel John A. Widtsoe)

Steeds wanneer een waarheid haar intrede in de wereld doet, wordt de duivel razend. De mensen mogen geen waarheid ontvangen! Zijn streven is het aanvaarden van de waarheid te voorkomen.

Waar of wanneer ook de waarheid in de wereld komt, verzamelt de duivel alle hem ten dienste staande krachten om de verspreiding er van onder de mensen tegen te gaan. Allen, die de leugen aannemen, doelbewust of onwetend, worden daaraan dienstbaar gemaakt. Onwetendheid, bijgeloof, overleveringen, zelfgenoegzaamheid en haat gaan in dat kamp hand in hand. Zij, die de leugen liefhebben, worden de aanvoerders in dat satanische leger.

Waar of wanneer ook de waarheid in de wereld komt, begint de vervolging. De duivel vecht met verachtelijke wapens, die volkomen bij zijn trawanten passen. Moord en bloeddorst staan op zijn programma. De geschiedenis van de mensheid gedurende de eeuwen van haar bestaan leert ons veel in dat opzicht. Altijd is de waarheid gedwongen geworden haar weg te vervolgen tegen felle tegenstand in en moesten levens voor haar geofferd worden. Christus, in Wie niets dan waarheid en alle waarheid was, werd gekruisigd.

Nimmer werden de regionen, waar de leugen heerst, meer opgeschrikt dan toen het Evangelie van Jezus Christus in deze tijd werd hersteld.

Het was het begin van het einde der regering van de anti-Christ. Eeuwen van afval hadden een geestelijke duisternis geschapen, die voor de waarheid ondoordringbaar scheen. Hevig vervolgd was de hel over het waagstuk van de waarheid om in een wereld te verschijnen, die hij voor zichzelf had bestemd. De vervolging werd ingezet en woedde een eeuw lang.

Toch is aan de waarheid de eindoverwinning. Zij vernietigt iedere hinderpaal, die door de dwaling wordt opgeworpen. Na vele beproevingen en verschrikkingen bereikt zij — hoewel langzaam en pijnlijk — haar gelukkig einddoel. Verreweg de meeste mensen stellen de waarheid boven de dwaling, doch zij worden misleid door de valse voorstellingen van de vijand der waarheid.

Aldus — langzaam en moeizaam — begint de wereld voor het herstelde Evangelie begrip te krijgen. De zinloze vervolgingen van het verleden zijn verflauwd en de zuiverheid en grote waarde van het Evangelie worden meer en meer onderkend.

Hoewel de tegenstand in een hoek is gedreven, blijft hij toch actief. De laatste kaart wordt uitgespeeld: des duivels troefkaart.

Waar de vervolging van buitenaf vermindert, worden de onderlinge twistvuurtjes angeblazen. Van deze twee methoden — vervolging door de leugen of disharmonie tus-

sen hen, die de waarheid hebben aangenomen — is de laatste het meest te duchten. Een inwendige wond is gevaarlijker dan een uitwendige. Ziehier dan, Heiligen der Laatste Dagen, deze ernstige waarschuwing:

Vervolgeningen van buitenaf zijn aan het verminderen. Daar zijn wij 'dankbaar voor. Tegelijkertijd neemt het gevaar van jalouersheid, tweedracht en kwaadsprekerij tussen de kerkleden onderling toe. Een dergelijke inwendige vervolging ruïneert de sterkste organisatie, zelfs die, welke op de waarheid is gegrondvest.

De Heiligen der Laatste Dagen behoren zich tegen deze duivelse list in acht te nemen. Leden van de Kerk van Christus behoren niet onderling te twisten. En jalouzie is uit de boze. De ambtenaren moeten met woord en daad worden

gesteund. Wij moeten oprecht trachten onze broeders en zusters lief te hebben, zoals wij God lief hebben — de eerste wet van het leven volgens het Evangelie.

Liefde wordt met liefde beantwoord. Waar Heiligen der Laatste Dagen in liefde met elkander omgaan, zijn hun harnas en schild, ja hun gehele wapenrusting van hemelse makelij. Daar gaan de machten van het kwade angstig voor op de vlucht. Beproof het en de resultaten zullen zeker niet uitblijven.

Nooit klopt het mensenhart zo warm als door de macht van onzelfzuchtige liefde. Wie ook de oorzaak is van twist of daartoe aanzet, op welke wijze dan ook, speelt de duivel in de kaart en helpt hem vanuit zijn verslagen hoek de overwinning te behalen. En wie wenst nu een instrument te zijn in de handen van satan?

DEUGD.

*De Deugd eyscht daed; de praet heeft weynig te beduyden;
Geloove, Liefde en Hoop zijn dingen, geen geluyden.*

Jeremias de Decker 1609—1666.

*Die van de deught maer praeters zijn, geen doenders,
Stijf in de mond, in 't wercken slap of bloo,
Sijn even als de kaeckelende hoenders,
Daer van noyt ey gevonden wordt in 't stroo.*

Simon van Beaumont 1574—1654.

BEKERING

(uit „Man and the Dragon“,
door Apostel John A. Widtsoe)

BEKERING is het tweede fundamentele beginsel van het Evangelie. De Zaligmaker begon Zijn aardse zending met deze woorden: „Bekeert u, want het koninkrijk des Hemels is nabij.“ Zij, die door Hem werden onderwezen, zeiden: „Indien gij u niet bekeert, kunt gij op generlei wijze het koninkrijk des hemels beërven.“ De belangrijkheid van dit principe is boven alle twijfel verheven.

Alle mensen hebben bekering nodig. Niemand is volmaakt. De mensen hebben neiging tot de immer aanwezige machten van het kwade, in verscheidene graden. Zelfs wanneer zondige handelingen overwonnen zijn, kunnen zondige gedachten blijven.

Het hemelse bestel vraagt van ons echter bekering van boze verlangens zowel als van boze daden. Het is gevaarlijk te denken dat men vrij van zonde is, want „Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, bedriegen wij onszelf en de waarheid is niet in ons.“ Toch kan de mens door voortdurende bekering, tot een minder zondig leven geraken en voor God meer aanvaardbaar worden. Alleen

zij, die geen wet kennen, omdat hun die nooit geleerd is, of die, gelijk kleine kinderen, haar niet begrijpen, zijn van de eis tot bekering van de overtreding der wet vrijgesteld.

Bekering is het plechtige besluit van een mens om datgene niet weer te doen, wat God heeft verboden. Dat is het verzaken der zonde. Opdat dit doeltreffend zij, moet het zowel inwendig als uitwendig zijn; het moet uit de ziel komen; het moet vergezeld gaan van een oprecht, moedig strijden tegen de hem omringende verleidingen, hoe verlokkelijk zij ook mogen zijn. Het zich afwenden van zonde is een voortdurend proces, een voortdurend de aandacht eisende, dagelijkse weerstand tegen het kwade.

Zulk een bekering bevrijdt de mens in toenemende mate van de droesem van een onheilig leven. Al wie zich aldus bekeert, wendt zijn gelaat naar gerechtigheid.

Bekering betekent ook het vaste voornemen te doen wat de Heer de mens geboden heeft te doen. Het niet gehoorzamen aan een wet, nadat deze is geleerd en begrepen,

is zonde. Iemand, die zich veilig binnen de wetten des lands houdt, maar onvriendelijk en liefdeloos is, zelfzuchtig en haatdragend, is maar een armzalige burger. In God's koninkrijk is zo iemand een zondaar. Stelen is zonde, maar het gebed nalaten is het ook. Ieder zich waarlijk bekeerd hebbend mens laat af van het kwade en is gewillig om iedere wet te gehoorzamen, die hij heeft leren verstaan. Er is geen volledige bekering, indien dit alles niet is gedaan. Zulk een bekering duurt ook voort, want een ieder, die zijn ogen open heeft, neemt dagelijks toe in kennis van de wetten des Heren. Tenzij een mens zijn goede werken vermeerderd, is hij niet waarlijk bekeerd. „Die zich bekeert en doet wat de Heer gebiedt, zal vergiffenis ontvangen.” Dit tweeledige karakter van de bekering: het verkeerde nalaten en het goede doen, bewijst de verwantschap tussen bekering en geloof. Door geloof leert de mens de waarheid en verkrijgt hij macht. Door bekering worden de kennis en de macht aangewend om God's doeleinden tot stand te brengen. Bekering is actief geloof. De eerste twee fundamentele beginselen van het Evangelie zijn niet anders dan twee aspecten van één goddelijke waarheid. Werkelijke bekering betekent vaak een harde strijd tussen de machten van het goede en die van het kwade, maar de strijd is verre van hopeloos. De mens kan

in verleiding worden gebracht, maar dat wil niet zeggen, dat hij daar voor moet bezwijken. „Weerstaat de duivel, en hij zal van u vlieden.” De macht van de mens om te weerstaan, een goddelijke gave, is groter dan de macht van Satan. Belijden en bidden zijn de middelen voor het verwerven van de kracht om te vechten. Het bekennen van zonde aan de juiste persoon brengt menselijke hulp in onze worsteling. Het ernstige gebed tot God — en de ziel van bekering is oprechtheid — brengt de krachtdadiger hulp van de hemel. „De Heer . . . kent de zwakheid van de mens en weet hoe hen te helpen, die in verzoeking worden gebracht.” De mens vecht beter, wanneer hij niet alleen is; bekentenis en gebed verschaffen hem bondgenoten in zijn strijd voor zijn morele vrijheid.

Degenen, die zich in deze hoge zin bekeren, doen en laten overeenkomstig goddelijk gebod, zullen eenmaal met onweerstaanbare macht voor God zijn bekleed. De herinnering aan hun zonden is uitgewist; het kwade wijkt voor hen; de liefde van verwanten en bekenden wordt hun deel; de waarheid komt tot hen en wordt door hen aanvaard; des Heren goedheid schenkt hun vreugde in alle omstandigheden van het leven. Zij zijn het, over wie de hemelse scharen zich verheugen.

Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. (Hand. 2 : 38)

STILT TABAK DE ZENUWEN?

DE WETENSCHAP ZEGT:

NEEN!

door Asabel D. Woodruff

*

De gevolgen, welke door het gebruik van nicotine op het menselijk gestel ontstaan, zijn onlangs in een zevental proefnemingen op de Universiteit van Georgië enigszins nauwkeuriger nagegaan dan bij de meeste van dergelijke experimenten het geval is. Het onderzoek werd ingesteld door A. S. Edwards en zijn studenten en een verslag hiervan werd gegeven in de *Journal of Applied Psychology*, uitgegeven door de Amerikaanse Psychologische Vereniging. Het resultaat van deze zeven proefnemingen is waarschijnlijk betrouwbaarder dan hetgeen vroegere proeven hebben opgeleverd, omdat de toegepaste techniek zoveel beter is. Het trillen der vingers werd als principiële maatstaf genomen voor de lichamelijke reacties en de experimenten omvatten het roken van een halve cigaret, het nemen van acht trekjes in één minuut, het inhaleren en niet-inhaleren van de rook, het niet-roken gedurende twee uur in gevallen van gewoonte-rokers, het effect van zgn. „gedenicotiniseerde” cigaretten, het roken van de pluim van de maiskolf, zowel geïnhaleerd als niet-geïnhaleerd, en het verblijven in een met rook gevulde kamer zonder zelf te roken. Twee problemen werden bestudeerd — vermeerderd het roken het trillen der vingers, en is het waar, zoals enige studenten betogen, dat het niet nodig is, dat zij een proeftijdje van twee of drie uur zonder roken

moeten doormaken' In het algemeen is het antwoord op de eerste vraag een nadrukkelijk „ja” en op de tweede vraag „neen” voor zover het de rook zelf betreft. Hier volgen enige proefondervindelijke bewijzen.

In de eerste plaats reageren vrouwen heviger op het gebruik van nicotine dan mannen. De vrouwen hebben neiging vóór het roken minder en ná het roken meer last te hebben van „vinger-trilling” dan mannen. In de tweede plaats — en dit mag bij sommigen verwondering wekken — reageren gewoonterokers met een sterkere trilling en een grotere toename in trilling dan niet-rokers in geval ieder van hen dezelfde hoeveelheid moet roken. Een derde bevinding welke werd opgedaan is, dat inhaleren veel eerder trilling ten gevolge heeft dan het niet-inhaleren van de tabaksrook. De maispluim, zowel geïnhaleerd als niet, veroorzaakt geen reactie en levert geen trilling op. Zogenaamde „gedenicotiniseerde” cigaretten zijn klaarblijkelijk even slecht als de standaardmerken, want zij veroorzaken evenveel trilling als de laatste. Ten slotte: wanneer aan gewoonte-rokers het gebruik van cigaretten gedurende twee uur wordt ontzegd, worden zij kalmer; zij geven toe, dat zij zich inderdaad beter voelen, vaak tot hun eigen verwondering en zij komen vaak tot de slotsom, dat waar zij eigenlijk zo naar verlangen

meer de gewoonte van het roken is dan het roken zelf.

Tijdens de experimenten werd de middelvinger van de rechterhand in een lus geplaatst welke strak bij de nagel werd aangetrokken. Door middel van een apparaat, bekend als de vinger-tromometer, is het op deze manier mogelijk om nauwkeurig de beweging van voren naar achteren, van links naar rechts en de op-en-neer gaande beweging van de vingers op te meten. De omstandigheden tijdens de proefneming werden voor alle personen hetzelfde gehouden, zodat verschillen in de resultaten toegeschreven konden worden aan de invloed van de rook. Als voorbeeld van de wijze van proefneming werd aan niet-rokers gevraagd een halve sigaret te roken. Onmiddellijk nam de trilling van gemiddeld 31,2 mm tot 36,8 mm toe, hetgeen een kleine toename betekent van 18 %, welke niet groot genoeg is om van statistische betekenis te zijn. Wanneer echter aan rokers gevraagd wordt een halve sigaret te roken, neemt de trilling van gemiddeld 48 mm tot gemiddeld 67 mm toe, hetgeen statistisch van betekenis is en een verhoging vertegenwoordigt van 39 %. Acht trekjes in één minuut gaven een verhoging van 84 % bij rokers, hetwelk in hoge mate belangrijk is. Wederom reageerden niet-rokers in veel mindere mate. Inhaleren bleek een veel grotere verhoging van trilling te veroorzaken dan niet-inhaleren bij het gebruik van sigaretten, sigaren of pijpen. Hier volgt een merkwaardig voorbeeld: Bij een pijproker, wiens trilling 30 bedroeg vóór het roken, liep deze op tot 72, 64 en 63 gemeten met tussenpozen van 10 min. na het roken. Het roken zonder inhaleren scheen niet belangrijke verschillen in trilling op te leveren.

Het blijkt uit deze proeven, dat zij, die hun roken verontschuldigen op grond van het feit, dat zij „gedenicotiniseerde” tabak gebruiken, het slachtoffer zijn van overreding en gewetenloze reclame. Dergelijke sigaretten brachten dezelfde trilling teweeg als standaardmerken, hoewel het roken van maispluim geen trilling opleverde, niettegenstaande verschillende pijpen vol hiervan werden gerookt. Zij echter, die na dit experiment een gewone sigaret opstaken, vertoonden weer onmiddellijk een verhoogde vingertrilling.

Bij de proefneming van met rookgevulde vertrekken werd een goedgeventileerde kamer als contrôle gebruikt. De betreffende personen werden eerst in de contrôle-kamer opgemeten vóór ze naar het met rook-gevulde vertrek werden gebracht, waar zij na verloop van 3, 6 en 9 minuten weer werden onderzocht. In één van de experimentenkamers stond een beetje meer rook dan in een normale met-rook-gevulde kamer en in de andere proefkamer stond zó veel rook, dat de mensen er over klaagden, dat hun ogen pijn gingen doen en zij zich lichamelijk onbehaaglijk gevoelden. Niettegenstaande de onaangename gevoelens welke de personen beschreven, werd in geen enkel vertrek een belangrijke verhoging van trilling geconstateerd. Een dergelijke bevinding maakt zeer zeker de redenering waardeloos welke soms gehoord wordt, dat men net zo goed zelf kan roken, als men is waar andere mensen toch roken.

Enige tamelijk heldere feiten schijnen door deze proeven te zijn vastgesteld. Het is zeker, dat tabaksrook een vermindering van kalmte teweegbrengt wanneer deze wordt geïnhaled, ongeacht de hoeveelheid en ongeacht de gangbare

pogingen welke in de handel worden aangewend om de nicotine te verwijderen. Wanneer men er aan denkt, dat gestadige rokers slechts heel zelden *niet* inhaleren, schijnt het toch wel, dat *wie* ook rookt, en op *wat* voor manier dit dan ook gebeurt, hij toch vroeger of later de ongewenste gevolgen hiervan op zijn zenuwgestel zal ervaren. Verder blijkt, dat hoe langer men rookt, des te groter de totale invloed is, welke van de zenuwstoring uitgaat. Rokers, die met roken willen ophouden, maar zich hieraan ver-

slaafd gevoelen, zouden er goed aan doen het verschil te onderkennen, dat bestaat tussen een voortdurende behoefte aan nicotine en de dwingende gevolgen van zuiver lichamelijke gewoonten, die met de beweging van roken samengaan. In het licht van deze proefneming kan men zich heel gemakkelijk verenigen met dat gedeelte van het Woord van Wijsheid dat zegt: „Tabak... is een gewas voor kneuzingen en alle ziek vee.“ Het is niet geschikt voor de mens.

.... Het Woord van Wijsheid, tonende de orde en wil van God ten opzichte van de tijdelijke zaligheid van al de heiligen in de laatste dagen.... tabak is niet voor het lichaam, noch voor de buik, en is niet goed voor de mens, doch is een kruid voor kneuzingen, en al het zieke vee, om met oordeel en bekwaamheid gebruikt te worden. (L. en V. 89 : 2. 8).

ONZE VRIJE WIL.

Weet wel: Een ieder mens is vrij
te kiezen wat hij wil, hetzij
het goed, hetzij het kwaad.
Er is een eeuw'ge wet, die zegt,
dat God geen mens dwingt tot het recht;
hem zelf de keuze laat.

Hij roept. Hij wenkt en geeft ons licht
en houdt ons hart omhoog gericht
door waarheid, liefd' en vreugd.
Hij geeft ons wijsheid, spoort ons aan,
opdat wij rein door 't leven gaan,
maar dwingt ons nooit tot deugd.

Hij schonk ons vrijheid en verstand,
een groot en godd'lijk onderpand.
Neem deze weg, wat dan?
Het leven is dan niet meer waard
dan van een dier hier op de aard,
dat geenszins denken kan.

Dus laten wij met onze kracht
en door van God verkregen macht
steeds naar de waarheid streven.
Het is God's vreugd als wij dat doen,
Hij zal ons liefdevol behoën,
als wij naar Hem steeds leven!

De vrije wil om te geloven,
dat Godes goedheid heerst daarboven
gaf God op onze paân;
Maar God bezit ook zelf het recht
te kiezen tussen goed en slecht
als wij straks voor Hem staan.

Hij, die volharden blijft in 't kwaad,
zijn boze hart verharden laat,
daalt neder in de hel;
Maar hij, die luistert naar God's stem,
en alle glorie geeft aan Hem,
die plukt de zegen well!

Maar eens ter helle afgedaald,
moet daar dan onze schuld betaald
en ernstig is de straf.
Ons baat dan geen berouw en spijt,
want wij verspeelden al den tijd,
dat God de kans ons gaf.

Andrée.

(Vrije vertaling van een Engels gezang van onze Kerk).

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

OVERGEPLAATST:

15 Juli 1952.

- ✓ Ernest Van Corler van Hilversum naar Dordrecht met Donald A. Crofts.
- ✓ Niels B. Larsen van Den Helder naar Hilversum met Lee LaVell McIntire.
- ✓ Keith F. Barnett van Rotterdam N. naar Den Helder met Kenneth D. Johnson.
- ✓ Millard E. Wilde van Rotterdam N. naar Antwerpen als G.P. met Norman E. King.
- ✓ Duncan J. Williamson van Antwerpen naar Gent met Ralf L. Pollei.
- ✓ Charles R. Hobbs van Den Haag naar Zaandam met Rey L. Duffin.
- ✓ John K. Crandall van Rotterdam N. naar Den Haag met Boudewijn J. Jelderda als G.P., Leiden.
- ✓ John en Marie Sipkema van Arnhem naar Rotterdam Z. als G.P. 15 Aug.
- ✓ Drew A. van Wagoner, aangesteld als D.P. in Utrecht met Allan H. Dietlein.
- ✓ Cornelius en Gertruda van Leeuwen van Den Haag naar Arnhem als G.P. 1 Aug.
- ✓ John Veenendaal van Delft naar Rotterdam Z. met John De Young.
- ✓ Allen L. De Waal van Rotterdam Z. naar Rotterdam N. met Dale van Kampen.
- ✓ Cornelius J. Muse van Leeuwarden naar Amsterdam Z. als raadgever van G.P. 1 Augustus 1952.
- Herman J. Bender met Stephen M. Coleman in Den Haag.
- ✓ Florin R. Nielsen van Leeuwarden naar Zeist met John D. Zeeman.
- ✓ Blaine C. Tueller van Haarlem naar Amsterdam als G.P. met Cornelius J. Muse.
- Ray H. Banks met Rulon E. Ames in Leeuwarden.
- ✓ Gordon C. Mortensen van Antwerpen naar Mechelen met LeRoy R. Ostler.
- ✓ Richard P. Steinfeldt van Mechelen naar Amsterdam als raadgever van Thomas P. Vuyk.
- ✓ James L. Tillet van Amsterdam naar Haarlem als G.P. met Albert B. Clark.
- ✓ Richard H. Storrs van Amsterdam naar Den Haag als raadgever van Glen A. Israelsen.
- ✓ Richard G. Taylor van Den Haag naar Alkmaar met Wm. A. Dinkelman.
- ✓ Vernon D. Gardiner van Apeldoorn naar Den Haag met Joseph F. Barton.
- ✓ Joseph F. Barton van Apeldoorn naar Den Haag met Vernon D. Gardiner.
- ✓ Melvin H. De Young van Dordrecht naar Apeldoorn met Leonard B. Hogan.
- ✓ Leonard B. Hogan, aangesteld als G.P. te Apeldoorn.
- ✓ LeGrant C. De Bry van Utrecht naar Vlaardingen met Jacob J. Mulder.
- ✓ James D. Condie van Haarlem naar het hoofdkantoor als secretaris.

IN HET PRIESTERSCHAP OPGENOMEN:

- Grandjean, Ijsbrand Cornelis W.V., als Diaken, 27 April 1952 te Delft.
- Slok, Hendrik Otto, als Diaken, 27 April 1952 te Delft.
- Bovet, Leonardus Wilhelmus David, als Diaken, 27 April 1952 te Delft.
- ✓ Paaij, Willem Jacobus, als Ouderling, 6 Juli 1952 te Rotterdam Z.
- Speters, Frans, als Diaken, 30 Juni 1952 te Rotterdam Z.
- Wedemeijer, Jacob Christiaan, als Diaken, 6 Juli 1952 te Dordrecht.
- Van Huizen, Marinus Wilhelm, als Leraar, 20 Juli 1952 te Utrecht.
- Kranendonk, Gerrit Pieter, als Diaken, 27 Juli 1952 te Rotterdam N.
- Huyboom, Hendricus Leonardus, als Leraar, 22 Juni 1952 te Haarlem.
- Zweerink, Hermanus Johannes, als Diaken, 13 Juli 1952 te Arnhem.
- Van Wessel, Alexander, als Diaken, 13 Juli 1952 te Arnhem.
- Pluim, Willem Jan, als Diaken, 13 Juli 1952 te Arnhem.
- Kramer, Jan Albertus, als Diaken, 13 Juli 1952 te Arnhem.
- Kramer, Frederik Hendrik, als Diaken, 13 Juli 1952 te Arnhem.
- Franken, Barend, als Diaken, 13 Juli 1952 te Arnhem.

GEHUWD:

Jozeph Alfons Huysse met Elisa Leontina de Bruyn, 28 Mei 1952 te Antwerpen.

OVERLEDEN:

Van Eck, Florus, 19 Juni te Gouda.
Jacobs, Frederik Hendrik, 12 Januari te Den Haag.

INGEZEGEND:

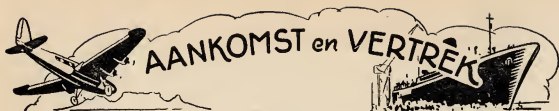
Van der Wel, Antje Adriana, 6 Juli 1952 te Rotterdam Z.
Van Dijk, Albertina Christina, 13 Juli 1952 te Utrecht.
Pluim, Herman Jacob, 13 Juli 1952 te Arnhem.
Pluim, Ingrid Dirkje, 13 Juli 1952 te Arnhem.
Pluim, Willem Jan, 13 Juli 1952 te Arnhem.
Croese, Fensje Jantje Cornelia, 13 Juli 1952 te Rotterdam N.

GEDOOPT:

Van Wijk, Adriana Van Es	19 Juni 1952	Rotterdam N.
Levenands, Jean Baptiste	27 Juni 1952	Amsterdam
Levenands, Catharina Benedetta	27 Juni 1952	Amsterdam
De Haan, Cornelia van der Wal	27 Juni 1952	Amsterdam
De Haan, Andries Laurens	27 Juni 1952	Amsterdam
Van Hutten, Anna Charlotte	27 Juni 1952	Amsterdam
Van Hutten, Jasmina Leander	27 Juni 1952	Amsterdam
Van Dam, Janneke van den Berg	27 Juni 1952	Amsterdam
Mayenburg, Theodora	27 Juni 1952	Amsterdam
Heinis, Rudi	27 Juni 1952	Alkmaar
Van Vemde, Cornelia Anthonia	27 Juni 1952	Amsterdam N.
Van Vemde, Egbert	27 Juni 1952	Amsterdam N.
Kreuger, Miranda Irene	24 April 1952	Den Helder
Dekker, Neeltje Clowting	24 April 1952	Den Helder
Van Zon, Lena	24 April 1952	Amsterdam N.
Hoogland, Roelof	13 Juli 1952	Haarlem
Hoogland, Louise Johanna Cornelia Zorn	13 Juli 1952	Haarlem
Hoogland, Edie	13 Juli 1952	Haarlem
Hoogland, Jacob Jan	13 Juli 1952	Haarlem
Hoogland, Frieda Golz	13 Juli 1952	Haarlem
Hoogland, Henriëtte Gerritdina Marianna	13 Juli 1952	Haarlem
Van de Vorst, Caroline Sophie Look	13 Juli 1952	Haarlem
Kleyn, Mildred Kirsten	13 Juli 1952	Haarlem
Van Dijk, Gerrit Christiaan	6 Juli 1952	Utrecht
Van Dijk, Albertje Louise Cornelia B.	6 Juli 1952	Utrecht
Van Dijk, Gerard Robert	6 Juli 1952	Utrecht
Stekelenburg, Jan Constantijn	6 Juli 1952	Utrecht
Bos, Hendrik	6 Juli 1952	Utrecht
Bos, Melle Bartele	6 Juli 1952	Utrecht
Bos, Theresia	6 Juli 1952	Utrecht
Bos, Steven	6 Juli 1952	Utrecht
d'Pereira, Alma Juanita	6 Juli 1952	Utrecht
Brenkman, Sophia Cornelia Philipina	6 Juli 1952	Utrecht
Den Besten, Annie	6 Juli 1952	Zeist
v. Buren, Gustave Liane Meijer	25 Juli 1952	Gouda
v. Buren, Pieter	25 Juli 1952	Gouda

VERTROKKEN:

Naam	datum	van	naar
Van Zuylen, Jacobus Elbertus	27 Juni 1952	Amsterdam	Salt Lake City ✓
Van Zuylen, Ida Kuin	27 Juni 1952	Amsterdam	Salt Lake City ✓
Kuin, Aaltje Koopal	27 Juni 1952	Amsterdam	Salt Lake City ✓
Spekman, Clara Willy	11 Juli 1952	Rotterdam	Tooele, Utah ✓
Bos, Jannetje	27 Mei 1952	Utrecht	Honeyville, Utah ✓
Wijkstra, Fokke Leendert	29 Juni 1952	Haarlem	Bellflower, Calif. ✓
Hendrika Hekkelman	8 Dec. 1951	Zutphen	Dusseldorf, Duitsl. ✓
Wilhelm Hekkelman	8 Dec. 1951	Zutphen	Dusseldorf, Duitsl. ✓

Reul A. Allred, Spring City, Utah.

Aangekomen: 1 Januari 1950.

Vertrokken: 11 Juli 1952.

Werkzaam geweest: Ommen, Utrecht, Amsterdam, Haarlem als overziener der zendingsactiviteiten, Den Haag als raadgever van de Zending's President, overziener van het Priesterschap.

*

Francis Walker Carling, Clearfield, Utah.

Aangekomen: 1 Januari 1950.

Vertrokken: 11 Juli 1952.

Werkzaam geweest: Utrecht, Eindhoven, Leeuwarden, Hoofdkantoor als secretaris.

*

Arnold L. Frazier, Oakley, Utah.

Aangekomen: 1 Januari 1950.

Vertrokken: 11 Juli 1952.

Werkzaam geweest: Den Haag, Vlaardingen, Amsterdam, Amsterdam als D.P., Arnhem als D.P.

*

Mark W. Staples, Kanosh, Utah.

Aangekomen: 1 Januari 1950.

Vertrokken: 11 Juli 1952.

Werkzaam geweest: Apeldoorn, Arnhem, Haarlem werkzaam in Zendingsschool, Arnhem als D.P., Amsterdam als D.P.

*

Gene Mc. Daniel, Glendale, Californië.

Aangekomen: 14 December 1949. ✓

Vertrokken: 3 Juli 1952.

Werkzaam geweest: Enschede, Rotterdam, Haarlem, Hoofdkantoor als secretaris, Rotterdam Zuid, Leeuwarden als G.P., Apeldoorn als D.P.

*

Lyle B. Hurd, Snowville, Utah.

Aangekomen: 30 Januari 1950.

Vertrokken: ~~1 Augustus~~ 1952. *July 27* ✓

Werkzaam geweest: Amsterdam Z., Hilversum, Rotterdam en later als G.P. te Rotterdam N.

*

Dale G. Kilburn, Logan, Utah.

Aangekomen: 13 Februari 1950. ✓

Vertrokken: 1 Augustus 1952.

Werkzaam geweest: Rotterdam N., Delft, Den Haag, Arnhem, later als G.P., en Gent als G.P.

*

Richard Noorlander, Huntsville, Utah.

Aangekomen: 13 Februari 1950.

Vertrokken: ~~1 Augustus~~ 1952. *11 Juli* ✓

Werkzaam geweest: Zutphen, Rotterdam Z., Gent, Apeldoorn, Harlingen en Vlaardingen.

*

Don W. Mc Entire, Huntsville, Utah.

Aangekomen: 13 Februari 1950. ✓

Vertrokken: 1 Augustus 1952.

Werkzaam geweest: Rotterdam N., Antwerpen, Woerden als G.P., Wageningen als G.P., Den Helder als G.P.

*

Arlin L. Glines, Alberta, Canada.

Aangekomen: 27 Februari 1950.

Vertrokken: 1 Augustus 1952.

Werkzaam geweest: Zeist, Amsterdam, Katwijk aan Zee, Haarlem, Apeldoorn als reizend Ouderling, Rotterdam Z. als D.P.

*

Vern L. Marble, Bountiful, Utah.

Aangekomen: 13 Februari 1950.

Vertrokken: 1 Augustus 1952.

Werkzaam geweest: Amsterdam N., Antwerpen, Rotterdam Z., Delft als G.P.

*

William S. Horlacher, Logan, Utah.

Aangekomen: 13 Februari 1950.

Vertrokken: 11 Juli 1952.

Werkzaam geweest: Utrecht, Woerden, Rotterdam Zuid, Rotterdam Noord, Leeuwarden als G.P.

*

Parley O. Rose, Morg^on, Utah.

Aangekomen: 9 Januari 1951 van de Palestijns-Syrische Zending. Hij was daar een jaar werkzaam.

Vertrokken: 30 Juli 1952.

Werkzaam geweest: Haarlem, Gouda, Delft, Leeuwarden als raadgever van de D.P., en later D.P. van Groningen.

*

Alan D. Marchant, Peda, Utah.

Aangekomen: 9 Januari 1951 van de Palestijns-Syrische Zending. Hij was daar een jaar werkzaam.

Vertrokken: 30 Juli 1952.

Werkzaam geweest: Haarlem, Arnhem, Dordrecht, Rotterdam Noord.

*

Dale D. Warner, Ogden, Utah.

Aangekomen: 30 Januari 1950.

Vertrokken: ~~1 Augustus~~ 1952.

Werkzaam geweest: Alkmaar, Rotterdam, Amersfoort als G.P., Groningen als G.P.

July 27

*

Don W. Warner, Ogden, Utah.

Aangekomen: 30 Januari 1950.

Vertrokken: ~~1 Augustus~~ 1952.

Werkzaam geweest: Den Helder, Rotterdam, Zeist, Haarlem als schilder, Groningen als G.P.

July 27

*

Er is een tijd van komen —

Er is een tijd van gaan —

Wij hebben dat vernomen

Wij hebben 't ook verstaan

Visueel Zendingswerk

Bijgaande photo's kunnen hun, die uitgaan om het Evangelie te helpen verkondigen, goede diensten bewijzen, wanneer het er om gaat de herkomst van het Boek van Mormon te verklaren. Vele tegenstanders hebben beweerd, dat de geschiedenis van de gouden platen niet waar kan zijn, want - zo zeiden zij - men schreef in de tijd, waarover het boek spreekt, niet op metalen platen. Fig. 1 is daar om deze bewering te logenstraffen.

*Gedenkt de woorden, welke ik gesproken heb.
Want ziet, gij zijt degenen, die ik uitverkoren
heb om dit volk te dienen. Daarom zeg ik u :
Weest niet bezorgd voor uw leven, wat gij
zult eten en wat gij zult drinken, noch voor
uw lichaam, waarmede gij u kleeden zult. Is
het leven niet meer dan het voedsel; en het
lichaam dan de kleeding?*

(III Nephi 13 : 25. Matth. 6.)

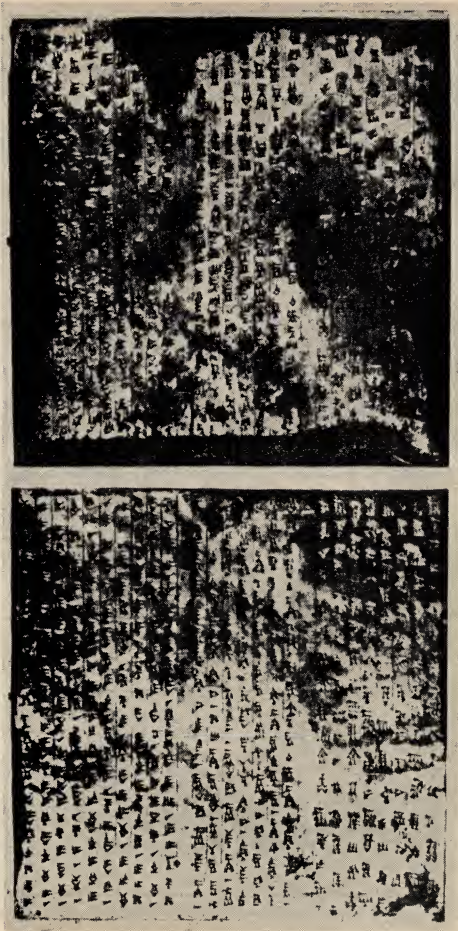
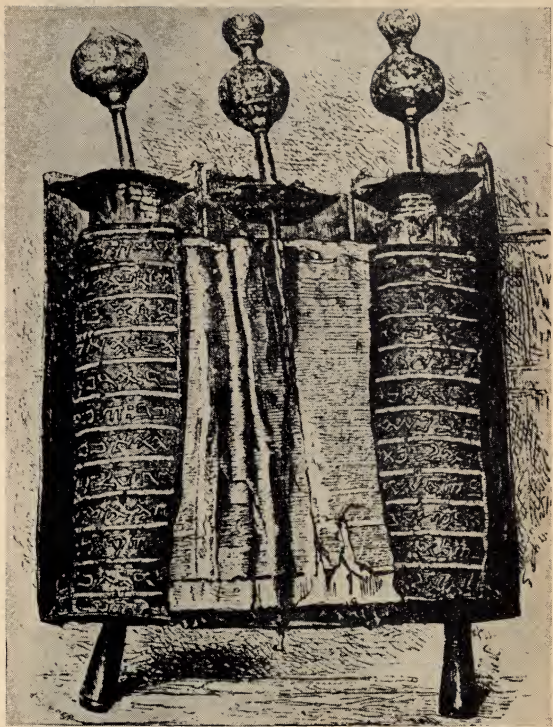

Fig. 1 Gouden en zilveren platen, gevonden door de Universiteit van Chicago in de „Cornest boxes”
in de gehoorzaal van het paleis van DARIUS DE GROTE

Ezechiël 37:15-17. Voorts geschiedde des Heren woord tot mij, zeggende: 16. Gij nu mensenkind, neem u een hout en schrijf daarop: Voor Juda en voor de kinderen Israëls, zijn metgezellen; en neem een ander hout en schrijf daarop: Voor Jozef het hout van Efraïm, en van het ganse huis Israëls, zijn metgezellen. 17. Doe gij ze dan naderen het een tot het ander, tot een enig hout, en zij zullen tot een worden in uw hand.

